

SOEVEREINITEIT & SOLIDARITEIT

e-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

- > Onderwijs en verengelsing: van kwaad naar worse (blz. 2)
- > De patatista's van het FLM (blz. 5)
- > Soevereiniteit en solidariteit: meer dan ooit nodig! (blz. 7)
- > In memoriam Jan Olsen (blz. 9)
- > In memoriam Willy Minnebo (blz. 11)
- > Colofon (blz. 12)

Zet een ander landbouwbeleid op het menu!

**VOEDSEL
SOEVEREINITEIT
NU!**

Onderwijs:

Van kwaad naar worse... Twee talen, twee logica's

Vlaamse overheid moedigt verengelsing hoger onderwijs aan

In het nieuwe ontwerpdecreet van de Vlaamse Regering worden de taalvereisten in het hoger onderwijs nogmaals versoepeld. Waar tegenwoordig 10% van de vakken op bachelier- pardon: bachelorsniveau in een vreemde taal mag worden gegeven, zal dit in de toekomst 18,33 zijn. Op masterniveau zal zelfs de helft van de vakken in een vreemde taal gegeven. Volgens de rectoren van onze universiteiten zou dit trouwens nog verder mogen gaan. Behoudens enkele uitzonderingen (men denke aan de specifieke talen- en regiostudies), is deze vreemde taal, laten we wel wezen, niet het Bulgaars of het Mandarijn, of zelfs onze 'oude vriend' het Frans, maar de 'nieuwe' taal van de gemondialiseerde economie, het Engels.

Tegenwoordig is het zo, dat universiteiten slechts cursussen in het Engels mogen geven op voorwaarde dat er elders in de provincie een gelijkwaardige cursus in het Nederlands wordt georganiseerd. In de nabije toekomst zal het volstaan dat een dergelijke cursus elders in Vlaanderen wordt georganiseerd. Het is dus goed denkbaar dat wie in Kortrijk woont en een cursus wou volgen die nu ook in het Nederlands in Kortrijk wordt ingericht daarvoor binnenkort naar Limburg zal mogen pendelen of zich ginds een studentenkamer zal moeten kunnen veroorloven. Het is één van de weinige mogelijke redenen om zich te verheugen in de scheiding der Nederlanden in 1830; wie weet had de genoemde Kortrijkzaan anders naar Groningen mogen trekken...

Echo uit het verleden

Deze evolutie is des te beschamender, daar aan de huidige Vlaamse Regering niet alleen de sp.a deelneemt, die uiteindelijk toch een verre nazaat is van de Vlaamse arbeidersstrijd, maar ook de N-VA, die zijn wortels in de Vlaamse Beweging heeft. De argumenten die vele voorstanders van deze verengelsing van het hoger onderwijs naar voren schuiven, klinken immers bekend in de oren. Het Engels 'is nu eenmaal' een wereldtaal, en het Nederlands niet. Sommigen stellen het zelfs nog scherper en verklaren botweg dat het Nederlands 'nu eenmaal' niet geschikt is als taal voor wetenschap. Zo'n honderd jaar geleden viel deze redenering ook reeds te horen. Alleen was de 'natuurlijke' taal voor het onderwijs niet het Engels, maar het Frans. Mocht hij nog leven zou kardinaal Mercier instemmend knikken.

Helaas blijft het veel te stil in het traditionele flamingante milieu. Mocht er één richting om één of andere reden opnieuw naar het Frans overschakelen zou het land in rep en roer staan – terecht. Maar de suprematie van het Engels lijkt algemeen aanvaard; het komt 'neutraal' over. Nochtans is de prestige die het Engels geniet, net zoals die van het Frans toendertijd, niet meer dan de culturele uitingsvorm van scheve historische machtsverhoudingen, zij het ditmaal niet op staatsniveau maar op wereldschaal. Het is dus heus niet zo dat het Engels van nature voorbestemd is om wetenschapstaal, laat staat onderwijstaal te zijn. Mogelijk is zijn woordenschat in bepaalde domeinen ruimer ontwikkeld. Maar het Engels wordt niet gebruikt omwille van zijn grote woordenschat, maar heeft net een grote woordenschat omdat het op veel domeinen gebruikt wordt.

Twee visies op het op het onderwijs

Een ander argument dat reeds wat moderner en zelfs 'minder vooringenomen' of 'technischer'/'rationeler'/'objectiever' klinkt, maar tegelijkertijd des te absurder, is dat dit zou helpen meer buitenlandse studenten aan te trekken. Oppervlakkig bekeken klinkt dit misschien aannemelijk, maar is niet net de mogelijkheid om in contact te komen met een andere cultuur de belangrijkste reden om ervoor te kiezen een tijdlang in het buitenland te studeren?

Maar het geeft wel de richting aan waarnaar we moeten kijken als we de kiemen van deze verengelsingswaanzin willen vinden, m.n. de opvatting van onderwijs als koopwaar, waarbij universiteiten – bij voorkeur op internationaal vlak – meedingen voor fondsen van het bedrijfsleden en inschrijvingsgeld van studenten. Taalverschillen zijn in deze concurrentiestrijd enkel een hindernis.

Bij voorkeur worden deze studenten dan ook in zogenaamd nuttige richtingen gevormd, beantwoordend aan de onmiddellijke behoeften van het bedrijfsleven. Daarmee verbonden is er de toenemende druk om het laten publiceren van een zo groot mogelijk aantal publicaties in internationale vaktijdschriften, ten koste van zowel de onderwijsopdracht als van fundamenteel onderzoek op langere termijn (zie de zgn. 'slow science'-beweging).

Daartegenover staat een andere visie, nl. die van het onderwijs dat bedoeld is om de eigen bevolking te vormen en op te leiden: Het onderwijs als emanciperend project, zowel voor de onderwezene zelf als voor de de maatschappij waarvan hij deel uitmaakt. Dergelijk onderwijs geschiedt het gemakkelijkst in de eigen moedertaal. 1 We moeten daarbij steeds goed voor ogen houden, dat de huidige competitieve internationalisering van het onderwijs – net als alle andere verschijningsvormen van de kapitalistische

mondialisering – het resultaat is van een reeks maatschappelijke en dus politieke keuzes, en dus per definitie veranderlijk.

Overigens zal de meerderheid van de afgestudeerden in zowat alle richtingen uiteindelijk aan een baan in Vlaanderen geraken. Gelukkig maar: het is geen wenselijke situatie wanneer grote hoeveelheden afgestudeerden geen toekomstperspectieven vinden in eigen regio. “Werk in eigen streek!” was terecht één van de klassieke eisen van de Vlaamse Beweging, die hopelijk niet vergeten zal worden in het licht van het Duitse voorbeeld...

De toekomst van het Nederlands

Het is ook zonder meer een bedreiging voor het Nederlands, dat steeds meer dreigt te worden teruggedrongen tot de huiselijke sfeer – en daardoor inderdaad steeds minder terminologie zal ontwikkelen die buiten die sfeer zal kunnen worden toegepast. Het laat zich ook vrezen dat er na verloop van tijd ook voor zal worden gepleit om de rest van de schoolcarrière (al dan niet gedeeltelijk) in het Engels te doen verlopen. Deze evolutie zien we trouwens nu reeds in Nederland, waar er reeds tweetalig onderwijs wordt georganiseerd.

Uiteraard zal niemand het ontkennen dat het Engels een belangrijke rol speelt in de hedendaagse wereld, en dat kennis en gebruik van het Engels in wetenschappelijke publicaties dan ook vaak een meerwaarde zal hebben. Uiteraard moet men in dat verband vertrouwd zijn met het relevante vakjargon. Dit is echter geen argument voor het houden van *opleidingen* in Vlaanderen in het Engels.

Het afgelopen jaar hebben verschillende opiniemakers en ook enkele actiegroepen (zie tevens het artikel over de 'patatistas' van de FLM elders in deze nieuwsbrief) – de toenemende band tussen onderwijs en bedrijfsleven in vraag gesteld. Terecht. De toenemende verengelsing van het onderwijs kadert in dezelfde evolutie, weg van wat zijn eigenlijke doelstellingen zijn of zouden moeten zijn.

<http://www.standaard.be/artikel/detail.aspx?artikelid=UR3PTQP1&word=engels+universiteiten>

1 Overigens valt het te betreuren dat diegenen die zich vanuit deze bekommernis inzetten om kinderen uit de migratie het eerste deel van hun onderwijs in hun moedertaal te doen verlopen (zoals bv. het geval is in Finland) zich zelden geroepen voelen om zich in te zetten voor het behoud van het Nederlandstalig karakter van het onderwijs voor de meerderheid der Vlamingen.

De patatista's van het F.L.M.

Op 8 mei j.l. werd in Dendermonde de rechtzaak tegen 11 milieu-activisten ingeleid (maar even snel uitgesteld tot 15 januari 2013). Een jaar eerder namen 500 milieu-activisten onder de koepel 'Field Liberation Movement' deel aan een actie tegen een testveld voor genetisch gemanipuleerde aardappelen.

In een actie van burgerlijke ongehoorzaamheid (waarbij men de wet overtreedt om zo een groter misdrijf te verhinderen) werden een reeks GGO-aardappelen uitgetrokken om te vervangen door traditioneel geteelde varianten.

Uit deze 500 activisten werden 11 mensen geselecteerd die vandaag terecht staan, niet enkel op beschuldiging van het uittrekken van aardappelplantjes, maar van diefstal, slagen en verwondingen en zelfs bendevoorming!

Een honderdtal sympathisanten trok daarom naar de rechtbank van Dendermonde. Niet alleen als steun aan de elf beschuldigen, maar tevens met de boodschap "Ik hoor er ook bij". T-shirts met deze slogan maakten duidelijk dat, als deze elf mensen moeten terecht staan voor "bendevoorming", dat de rechtbank dan héél veel "bendeleden" zal moeten veroordelen. Niet enkel de elf beschuldigen, niet enkel de 500 andere activisten in Wetteren vorig jaar, maar iedereen die op één of andere wijze steun of sympathie verleent aan dit doel (door een benefietentje bij te wonen, door het bijwonen van de verschillende info-avonden die georganiseerd werden, etc...).

Op veel steun van de media of de tradionele politieke partijen hoeft het F.L.M. niet te rekenen (de enige politicus die zijn nek durft uit te steken in deze zaak, is groen Europees parlamentslid Bart Staes). In media en parlementen werd de actie al snel eenzijdig gecatalogeerd als fundamentealistisch, onwetend en zelfs terroristisch. Niet tegenstaande dat ook verschillende wetenschappers hun bezorgdheid uitten omtrent het testveld voor GGO's in Wetteren en zelfs deelnamen aan de actie van burgerlijke ongehoorzaamheid in 2011, werd de hele strijd tegen de GGO-proeven unisono in de tradionele media gebrandmerkt als anti-wetenschappelijk en anti-voortgang.

Vreemd, aangezien ook de Adviesraad voor Bioveiligheid (die de Vlaamse overheid in deze materies adviseert) intern verdeeld was over de vraag of de bioveiligheid in het gedrang kwam door de GGO-proeven. Uiteindelijk stemde een meerderheid binnen de Adviesraad in met de GGO-test, maar formuleerde

een aantal veiligheidsmaatregelen (die wel systematisch genegeerd werden). Ook omtrent een volgende GGO-proef (ditmaal van genetisch gemanipuleerde mais) is de Adviesraad voor Bioveiligheid intern verdeeld, en stelt vragen bij de wetenschappelijke en maatschappelijke relevantie van deze proef.

Wetenschap is geen neutraal gegeven. Wetenschap is geen synoniem voor vooruitgang. De vraag zou eerder moeten zijn: op welke manier wend je wetenschap aan om een betere samenleving op te bouwen? In wiens belang? Het VIB (Vlaams Instituut voor Biotechnologie), een samenwerking tussen de Vlaamse overheid (die zorgt voor een jaarlijkse financiering van 43 miljoen euro) en vier Vlaamse universiteiten, werk nauw samen met bedrijven als Bayer en BASF.

Ook het testveld voor genetisch gemanipuleerde aardappelen in Wetteren, was een samenwerking tussen het VIB, de UGent, Hogeschool Gent, ILVO (het Instituut voor Landbouw en visserij van de Vlaamse Overheid) en chemiebedrijf BASF.

Dergelijke nauwe verwevenheid tussen bedrijfsleven en universiteiten is tevens nefast voor de onafhankelijkheid van het onderwijs, en dreigt het onderzoek vooral de belangen te dienen van de chemiebedrijven waarmee men samenwerkt.

Dat niet de belangen van de consument, of van de kleine boer, laat staan de natuur, centraal staan, wordt al snel duidelijk.

Bayer Crop Science (oorspronkelijk opgericht onder de naam Plant Genetic Systems door UGent-professor Marc baron Van Montagu en Jeff baron Schell, en nadien opgekocht door de Duitse chemiereus Bayer), met wie het VIB nauw samenwerkt, ontwikkelde zo planten die resistent zijn aan glufosinaat. Glufosinaat is een krachtige herbicide die onder de naam Basta op de markt wordt gebracht door... Jawel, moederbedrijf Bayer.

Het debat rond deze materie (of eerder: het gebrek hieraan in de traditionele media) gaat over meer dan enkel pro of contra genetische manipulatie.

Het gaat over de vraag hoe we kijken naar landbouw en voedselproductie? Willen we als maatschappij een greep houden op de manier hoe ons voedsel geproduceerd wordt? Of willen we de speelbal worden van enkele grote chemische en agro-industriële spelers?

Willen we een onderwijs dat instaat voor de opleiding van onze bevolking? Of willen we een onderwijssysteem dat enkel de belangen van de industriële bedrijven behartigt? Waar onderzoek louter een commerciële belang heeft en waar studies niets meer zijn dan de aanloop naar een professionele carrière? En willen we een democratie waar mensen het recht hebben te protesteren? Of willen we een maatschappij waar iedere vorm van protest gecriminaliseerd wordt?

Sociale strijd

Soevereiniteit en solidariteit: meer dan ooit nodig!

Vier jaar na het losbarsten van de financiële crisis zien we de werkelijke agenda van degenen die de crisis veroorzaakten zich openbaren. Voor de bevolking zal de echte crisis nu beginnen: we staan aan de vooravond van een massale transfer van de bevolking naar een economische elite, met als speerpunt vandaag de failliete banksector.

Zowat alle voorgestelde oplossingen vanuit de klassieke politieke partijen om de crisis aan te pakken komen op hetzelfde neer. Ze stijgen niet veel verder uit boven wat vingerwijzen naar onverantwoorde leners en mensen die te vroeg op pensioen zouden gaan. Tegelijk wordt op alle fronten de aanval ingezet op de sociale welvaartsstaat, dat wil zeggen de koopkracht van de bevolking. Het afschaffen van de index zou

bijvoorbeeld de koopkracht tegenover de inflatie doen afnemen, wat meer mensen in de schulden zou drijven én de overproductiecrisis (het feit dat we steeds meer produceren maar de lonen niet gelijk stijgen, waardoor de producten niet verkocht kunnen worden tenzij op krediet) nog verergeren. De crisis aanpakken door de bevolking de rekening te presenteren zoals de regering-Di Rupo-Vanackere doet, daar zeggen wij uitdrukkelijk nee tegen. Uit cijfers van de Vlaamse overheid blijkt dat in 2010 reeds meer dan 650.000 Vlamingen moesten leven van een inkomen dat onder de armoededrempel ligt, waarbij die uit de hoofdstad nog niet eens werden meegerekend. Dat waren 30.000 mensen meer dan het jaar voordien. De armoede in dit land neemt dus toe. De afbouw van de sociale zekerheid kan dit alleen maar verergeren.

Deze crisis zit ingebakken in het financieel, economisch en politiek model dat tegenwoordig Europa heet en waar België het regionale departement van is. Met de eenmaking als dogma, werd de Belgische staat verplicht deel te nemen aan een haast totale deregulering van de financiële markten. Het vrij verkeer van mensen en goederen werd in de eerste plaats het vrij verkeer van gigantische kapitalen om ongeremd te kunnen speculeren en wereldwijde zeepbellen te scheppen (zoals in de vastgoedsector, waardoor de huurprijzen drastisch omhoog gingen). Het huidige beleid van de EU is er op gericht nog

meer zeepbellen te scheppen om een kunstmatige economische groei in stand te houden, maar ook door de gevolgen van dit beleid aan de bevolking door te factureren.

Tot voor kort kon men de Europeanen nog wijs maken dat de crisis vooral een probleem was van luie en corrupte Grieken en Spanjaarden. Maar de crisis kruipt nu steeds dichterbij, de Nederlandse regering viel er net over en het probleem Dexia zal ons nog veel pijn doen. Stilaan blijkt dat de "bezuinigings"-retoriek die men op Europees niveau voert geen enkele oplossing biedt: de Griekse economie glijdt integendeel steeds verder weg. Als de bel ook hier barst, zijn Griekse scenario's voor ons niet ver weg meer. Meer nog, geen enkel land is vrij van dat risico, zelfs het zogezegd goed presterende Duitsland niet, waar de banksector ook vroeg of laat "geholpen" zal moeten worden.

Binnen het Europese kader van het Verdrag van Maastricht en het Stabiliteitspact is geen toekomst voor de volkeren van Europa. Geen enkele federale of Vlaamse regering, ongeacht welke partij er in zit, zal de crisis fundamenteel kunnen aanpakken zolang we ondergeschikt blijven aan de in sociaal opzicht mislukte "Europese eenmaking". De met veel tromgeroffel aangekondigde grote Zesde Staatshervorming van België zal daar niets aan veranderen. De eerste stap naar een echte aanpak van de crisis is het herstellen van de soevereiniteit van de volken in Europa, zodat zij weer zelf hun economisch beleid kunnen voeren op eigen maat, en het aangaan van solidariteitsverbanden tussen die volken los van de bestaande Europese verdragen en structuren. In eerste instantie willen we dat het recent opgestelde Stabiliteitspact wordt afgekeurd, want dit sociaal-economische paard van Troje zal blijken het begin te zijn van een onverbidelijke neerwaartse spiraal van sociale afbraak.

Het kan niet dat dat diegenen die de financiële crisis veroorzaakt hebben en er ook het meest van hebben geprofiteerd zoveel mogelijk uit de wind gezet worden. Terwijl de lusten van de financiële zeepbel naar de rijken zijn gevloeid, vindt de Belgische regering het normaal dat de lasten worden verdeeld onder werkenden en werkzoekenden. Het kan niet dat de allergrootste multinationals geen belastingen betalen. In deze tijden van nultolerante tegenover werkzoekenden, gepensioneerden en leefloners is het tijd dat eindelijk nultolerantie wordt toegepast tegenover de grote bedrijven die de werknemers bestelen via hun "creatieve belastingplanning". Daarom moeten alle achterpoorten gesloten worden en de wettelijke vennootschapsbelasting gewoon geïnd worden. Een sociale herverdeling is slechts mogelijk na een fiscale herverdeling tussen arbeid en kapitaal. Zolang dat niet op Europees vlak kan georganiseerd worden moet het op nationaal vlak gebeuren.

In memoriam

Jan Olsen (25 maart '24 – 15 maart '12)

Als je een kleurrijk figuur als Jan moet beschrijven, kom je altijd te kort. Wie hem goed wil begrijpen, moet zijn afkomst en het tijds kader van zijn jeugd begrijpen.

Jans Noorse grootvader, Jens, deed handel in hout o.m. bestemd voor telefoonpalen tussen Noorwegen en Oostende. Op zeker ogenblik vestigde hij zich als scheepsmakelaar in Oostende waar in 1895 ds. Domela Nieuwenhuis beroepen werd. Deze Domela zou tijdens WO I in feite de stichter van het radicale activisme worden en dus van het Vlaams nationalisme. Hij zou levenslang Jans geestelijke inspiratiebron zijn: heelnederlands, anti-Belgisch en dit alles vanuit een protestantse invalshoek.

Het gezin waar Jan ter wereld kwam was burgerlijk en dus feitelijk Franstalig. Jan erfde het scheepsbevrachtingsbedrijf en zette dit op zijn manier verder. Zijn zelfstandige activiteit zorgde ervoor dat hij ongebonden en naar believen politieke en andere activiteiten kon bedrijven. Zijn echtgenote, Maria Bulcke, die in 2006 overleed, zorgde voor alle praktische zaken die dergelijk engagement met zich brengt. Ze hadden 9 kinderen. Jan kwam uit de vooroorlogse nationalistische jeugdbeweging, beleefde de door de Duitsers opgedrongen eenheidsjeugdbeweging vanaf 1941 en bestreed actief de verduitsing vanuit de interne verzetsorganisatie Nederland Een. Het laatste oorlogsjaar hield hij het voor bekeken en ging hij als verplicht tewerkgesteld arbeider in Oostenrijk werken.

Na de oorlog was hij mede-initiatiefnemer van de hernieuwde nationalistische jeugdbeweging. Na allerlei initiatieven, verscheen in april 1950 het eerste nummer van Het Pennoen, een tijdschrift dat aanvankelijk in een versplinterd landschap alle Vlaams nationale jeugdbewegingen wou bedienen. Met de tijd werd Jan meer en meer de verpersoonlijking van Het Pennoen. In 1954 werd de band met de jeugdbeweging losser en later gaf het blad ruimte aan jonge vooruitstrevenden binnen de Vlaamse beweging. We denken bvb. aan de jonge Wilfried Martens ten tijde van de Expo '58. Ook mensen als Ludo Abicht, Jan Debrouwere, Erik Defoort, Joris Dedeurwaerder, Mark Grammens, Emiel van Cauwelaert, Stefaan Lievens, Gaby Vandromme, Marcel Deneckere en Paul Bekaert vonden hun weg naar Het Pennoen. Ook een aantal latere VU-coryfeeën, als Wim Jorissen, Eugene De Facq, Joos Somers, Mik Babylon, Maurits Coppieters en Nelly Maes. En uiteraard ook de Vlaamsgezinde linkerkzijde, die het politiek zou proberen als 'de Vlaamse democraten' zoals Daniël Deconinck, Roger Bourgeois en Antoon Roossens. Begin de jaren '60 werden gemeenschappelijke congressen belegd met Waalse federalisten

waaronder Jacques Yerna.

Het Pennoen had in die tijd een reële maatschappelijke betekenis. Het was een spreekbuis voor Vlaamsnationale, sociale, sociaal-flamingantische, heelnederlandse, oecumenische en pacifistische verzuchtingen. Het stond bekend om de interviews, afgenomen door Jan. Zijn artikels waren onnavolgbaar, zijn humor spits en persoonlijk. Ook op vergaderingen kon hij spits zijn; als je dacht dat hij afwezig was, kwam hij plots met iets raak naar voor... Half de jaren '70, de tijd van de kleurenmagazines zoals Knack, het succes van De Nieuwe en de opkomst van het postmodernisme, hield Het Pennoen op te bestaan maar Jan heeft het heel zijn leven door, trachten het blad her op te richten. Volgens hem bestond je niet zónder blad! Jan was iemand die overal in Vlaamse en sociaal-voortstrevende kringen, in de sfeer van Het Pennoen, zijn vinger in de pap had, zonder er daarom organisatorisch bij te horen. Begin 2000 werd hij bestuurslid van het Daensfonds. Voor de sterk gelovige Jan, die overal de oecumenische gedachte uitdroeg, droeg het daensisme in zich de combinatie van al waar hij voor stond.

In 2003 bracht hij ook mij in het bestuur. Ik zie ons nog na de Daensdagen in juni in zijn auto aan een slakkengang langs de oude baan van Aalst naar Gent, met genoeg wijn en pinten op, de ondergaande zon tegemoet rijden... Ook het motorrijden onderhield hij ook tot op hoge leeftijd. Jan was graag op de baan en nam bvb. nog zo lang als het ging deel aan de OVV-vergaderingen. Ik organiseerde met hem wel 25 keer de jaarlijkse nieuwjaarswafelbak voor de vriendenkring Het Pennoen. De laatste keer, op 21 januari jl., kon Jan niet meer boven het rumoer uitkomen. Toen kon je denken dat het allemaal niet lang meer zou duren. Ook het telefoonverkeer was sterk teruggefallen... Op 8 maart bezocht ik hem op een stralende namiddag, anderhalf uur lang, in het ziekenhuis. Hij straalde toen hij me zag! Spreken en horen gingen zeer moeizaam. De TV stond op Parijs Nice en Tirenò, goed voor wat beweging. Mijn aanwezigheid op zich, was genoeg. Hij vroeg 5 keer welke dag we waren en wanneer hij geopereerd was en nam afscheid met het V-teken, de gebalde vuist en de bè 1 van Domela. Hij werd op 24 maart onder grote belangstelling begraven in een oecumenische dienst, met de geuzen- of prinsenvlag op zijn kist, een daverend Wilhelmus en de geuzenpenning op het rouwbericht. Deze veelkleurige, non-conformistische mensen, waaraan de Vlaamse beweging zo rijk was en die haar echt gemaakt hebben tot wat ze is, of beter ooit was, komen écht niet meer terug!

Joost Vandommele

1 Ongeveer vanaf zijn activistische periode weigerde Domela principieel nog het woord België uit te spreken. Hij verving het steevast met het schaapachtige geluid bèèèèèè.

In memoriam

Willy Minnebo (1944-2012, burgemeester Zwijndrecht)

Op 20 april jl. overleed de burgemeester van Zwijndrecht Willy Minnebo, op 67-jarige leeftijd. Voor al wie zoals de V-SB progressieve en socialistische politiek in Vlaanderen een warm hart toedraagt, is het overlijden van Willy Minnebo een groot verlies. Hij was een merkwaardig man. Zijn manier van politiek bedrijven als burgemeester tonen aan dat het niet juist is te zeggen dat Vlaanderen genetisch voorbestemd is om een rechts-conservatief bolkwerk aan de Noordzee te blijven (geprangd tussen noorder- en zuiderburen waar socialisme en soevereinisme stevig wortel hebben geschoten).

Willy Minnebo werd in 1995 de eerste burgemeester in Vlaanderen die als ex-lid van de Kommunistische Partij, die op sterven na dood was, koos voor Agalev en zo de eerste “groene” burgemeester van Vlaanderen werd (tot grote ergernis van de stichter van Agalev, de jezuïet en in zijn jeugd Verdinaso-man **Luc Versteylen** die met Agalev vele visioenen had, in zijn omgebouwde brouwerij te Viersel, maar zeker geen rode).

Veroverde Willy Minnebo toevallig de harten en geesten van de kiezers in Burcht, nadien Zwijndrecht ? Neen, zijn vader had hem het grote voorbeeld gegeven. Hij was actief in de BWP. Hij vond de partij te conservatief en sloot aan bij de Kommunistische Partij. Hij speelde een belangrijke rol in het anti-nazistisch verzet en bekleedde na de oorlog belangrijke functies in de KP, hij werd ook provincieraadslid in Antwerpen.

In die omgeving, diep geworteld in de lokale gemeenschap, groeide Willy op. En in 1971 was het zover. Willy werd ook communistisch gemeenteraadslid. Willy Minnebo verdiende zijn boterham als verzekeringsmakelaar. Het vertrouwen van het volk bleef groeien in de jaren negentig en tweeduizend. Hij was dit jaar in zijn *derde* ambtstermijn als burgemeester van Zwijndrecht-Burcht. Hij maakte zich op voor een verkiezingscampagne met het doel om voor de vierde keer burgemeester te worden. Maar de ziekte (darmkanker) zou deze reus van de gemeentepolitiek vellen.

Mensen die Willy Minnebo goed kenden, toen hij lid was van de KP, wijzen erop dat Willy nooit een ideologische scherp-slijper is geweest. Hij was een Vlaamse communist, geworteld tussen zijn volk, en zoals de meeste Vlamingen met pragmatische reflexen. Hij bekeek elk vraagstuk rationeel. Hij zocht oplossingen op basis van overtuiging en consensus, zonder afbraak te doen aan zijn marxistische ideologie. Hij was een Gramsciaans –marxistisch geïnspireerde bestuurder. Hij hechtte belang aan het territorium waarop mensen leven, in dit geval de gemeente. Een man die geen tegenstrijd zag tussen zijn communist zijn, zich Vlaming voelen en groene oplossingen te vinden. Hij had gevoel voor humor, in een levensstijl met Bourgondische trekjes.

Aan dossiers van gewicht ontbrak het niet als burgemeester van een gemeente in de agglomeratie Antwerpen, met op zijn grondgebied en vlakbij een groot havengebied en dito industrie. Genoeg dossiers boden zich aan om linkse en milieuvriendelijke accenten te leggen.

Willy Minnebo is niet meer. Drie legislaturen burgemeesterschap zijn - hoe graag en enthousiast je het ook doet - een zwaar belastende opdracht. Ze vergt het uiterste van een mens, zeker als je je niet in de *politieke mainstream* comfortabel wilt nestelen, maar bij wil dragen aan de emancipatie van je volk, aan de maakbaarheid van de Vlaamse samenleving in democratische, ecologische en sociale zin.

De leden van V-SB brengen een eresaluut aan Willy Minnebo. Hij zal ons verder inspireren.

Jan Olsen

Willy Minnebo

VOLGENDE V-SB VERGADERING:
Vrijdag 20 juli 20u
Vlaams Huis, Drukpersstraat 20 BRUSSEL

Lidmaatschap

De lidgelden: €8 voor werkenden, €5 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou! Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

Voor vragen: info@v-sb.net

T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.
Meer info: secretariaat@v-sb.net
IBAN: BE06 9795 9442 7422
BIC: ARSPBE22

in voorraad:

“V-SB t-shirt”
“Vlaanderen Tegen Racisme”
“Ik ♥ van Brussel”